

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **M. U.**, zast. Mgr. Pavlem Krausem, advokátem, se sídlem Jitřní 558/8, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2020, č. j. KUZL-80047/2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 1. 2022, č. j. 41 A 22/2020 - 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Zlín ze dne 5. 8. 2019, č. j. MMZL 107065/2019, sp. zn. 30004/2018-MaV-PŘ-OOSA-1228/2018, byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Toho se žalobce dopustil tím, že dne 10. 2. 2018 v 15:45 ve Zlíně na křižovatce tř. Tomáše Bati a ul. Hřbitovní jako řidič vozidla Škoda Superb X při jízdě po komunikaci I/49 ve směru na Otrokovice nerespektoval světelný signál červeného světla „Stůj!“ a projel vozidlem křižovatkou. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta 3.000 Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[3] Krajský soud nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl. Odpovědnost žalobce za přestupek nezanikla uplynutím prekluzivní lhůty, neboť v běhu jednoleté lhůty dle § 30 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, byl učiněn úkon přerušující běh lhůty dle § 32 odst. 2 písm. a) téhož zákona, když dne 6. 8. 2018 vydal a doručil žalobci v dané věci příkaz. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pak bylo vydáno v běhu jednorocní lhůty dne 6. 8. 2019, čímž byl běh lhůty opět přerušen dle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, a v běhu nové lhůty potom bylo ve věci rovněž pravomocně rozhodnuto. Soud pak neshledal ani žalobcem namítané porušení § 89 odst. 2 a § 36 odst. 3 správního řádu. Krajský soud dále neuvěřil tvrzení

žalobce, že krátce po projetí křižovatky, kdy byl vůz řízen jiným řidičem, a předtím, než byl žalobce kontrolován policejní hlídkou, vyměnil si žalobce s řidičem místo. Toto tvrzení totiž stěžovatel neuvedl ani při policejní kontrole, ani později v odporu proti příkazu, nýbrž až v průběhu odvolacího řízení. Krajský soud odkázal na skutečnosti zjištěné správními orgány během provedeného dokazování, které takovou skutkovou verzi prakticky vylučují.

[4] Žalobce (stěžovatel) podal proti tomuto rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítl, že příkaz ve věci, který byl prvním úkonem v řízení, vypravený dne 27. 7. 2018 mu byl doručen dne 6. 8. 2018. Účinky přerušení běhu prekluzivní lhůty však musí být spojovány se dnem vypravení příkazu, tj. 27. 7. 2018 (tj. vydání příkazu). K vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dne 5. 8. 2018 tak došlo až po uplynutí prekluzivní lhůty, tudíž jeho účinkem nemohlo být další přerušování běžící prekluzivní lhůty. Odpovědnost stěžovatele proto zanikla a nemohl být za přestupek potrestán.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že výklad stěžovatele je v rozporu s praxí, záměry zákonodárce i se zdravým selským rozumem. To, že doručení příkazu, který je prvním úkonem v řízení, má účinky oznámení zahájení řízení, je ostatně potvrzeno i novelou § 32 odst. 2 písm. b) provedenou zákonem č. 417/2021 Sb. s účinností od 1. 2. 2022, kdy nyní je již toto pravidlo v zákoně výslovně vyjádřeno. To je ostatně uvedeno i v důvodové zprávě k cit. novele.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Následně se soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s. a čl. II zákona č. 77/2021 Sb.). Vymezením neurčitěho právního pojmu „*podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ se již NSS zabýval při výkladu § 104a s. ř. s. ve znění účinném od 13. 10. 2015 do 31. 3. 2021 (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. (s účinností od 1. 4. 2021) byl rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu NSS posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci *mezinárodní ochrany*, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, což je i nyní projednávaná věc. Tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 27). Ustanovení § 104a tak lze aplikovat i na nyní projednávanou věc.

[8] Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti proto NSS i nadále vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, bod 52), jež pramení ze závěrů usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Kasační stížnost tudíž NSS přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního právního pochybení krajského soudu (srov. též Kühn, Z. In: KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol.

pokračování

Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, k § 104a, především body 6 a 11).

[9] V projednávané věci soud podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal. Stěžovatel v kasační stížnosti Nejvyššímu správnímu soudu předložil k posouzení jedinou otázku, a to, zda k přerušení běhu promlčecí (fakticky ovšem prekluzivní) lhůty dle § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky v případě, že prvním úkonem v řízení je vydání příkazu, dochází dnem vydání příkazu, nebo dnem jeho doručení přestupci. Tato otázka již byla ovšem v judikatuře Nejvyššího správního soudu dostatečně objasněna. V rozsudku ze dne 17. září 2021, č. j. 5 As 75/2019 – 24, Nejvyšší správní soud shledal, že příkaz, proti kterému byl podán odpor, nelze považovat za rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, takovým příkazem však bylo obviněnému oznámeno zahájení řízení ve smyslu § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky (viz bod 26). Stejný právní názor vyplývá také z rozsudku ze dne 7. dubna 2021, č. j. 8 As 109/2020 - 44, v němž Nejvyšší správní soud opět výslovně uvedl, že příkaz představuje oznámení o zahájení řízení, a přerušení běhu promlčecí doby se tedy váže na jeho doručení. Obdobný závěr obsahuje rozsudek ze dne 7. října 2020, č. j. 3 As 48/2018 - 43. Že má být při volbě mezi alternativami dle § 32 odst. 2 písm. a) nebo b) příkaz považován za oznámení o zahájení řízení, implicitně plyne také z rozsudku ze dne 27. června 2018 č. j. 1 As 84/2018 - 32.

[10] Konečně v rozsudku ze dne 1. 4. 2022, č. j. 6 As 305/2021 - 37, č. 4341/2022 Sb. NSS, zdejší soud opětovně jasně vyslovil: *„Pokud je příkaz prvním úkonem v řízení, jeho smyslem je jednak vyslovení viny obviněného (podmíněné tím, že nebude podán odpor), a jednak samotné sdělení obviněnému, že došlo k zahájení řízení o přestupku. Teprve doručením příkazu se obviněný dozvídá, že je proti němu vedeno řízení o přestupku, a v tomto smyslu je tedy příkaz oznámením o zahájení řízení. Také komentářová literatura hovoří ve prospěch názoru, že „pokud je příkaz prvním úkonem v řízení, tak by se počátek nové promlčecí doby měl odvíjet od okamžiku, kdy se obviněný z přestupku s příkazem seznámil (tedy, kdy se dostal do jeho právní sféry)“ (JEMELKA, L. VETEŠNÍK, P. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. Komentář. 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2020. Cit. dle Beck-online, § 32). Posuzování běhu promlčecí doby v případech, kdy byl příkaz prvním úkonem v řízení, se tedy má opírat o § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky.“*

[11] Lze tedy uzavřít, že krajský soud věc rozhodl v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která není rozporná a není ji třeba překonat s ohledem její nesprávnost. Nejvyšší správní soud nezjistil ani žádné hrubé pochybení krajského soudu, které by mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nelze tedy shledat, že by kasační stížnost podstatně přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, a Nejvyšší správní soud ji proto odmítl pro nepřijatelnost dle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[12] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak nevznikly v řízení o kasační stížnosti náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2022

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu